

Written by - பிச்சினிக் காடூ இளங்கோ -

Saturday, 15 July 2017 16:50 - Last Updated Saturday, 15 July 2017 16:58

அழகிய கவிதையைத் தந்திருக்கிறார் அப்துல்கபார் பகாரி.

“அமதியில்தான்
எல்லாம் இருக்கிறது
அடங்கியும் போகிறது”

எத்துணை உண்மை. வாயதைத் திறக்காதவரை சொல்லின் மகிமை அலாதிதான். அமதி ஒருவனை ஞானியாகக் காட்டுகிறது. பலரை ஏமாற்றியும்; ஏமாறவும் செய்துவிடுகிறது. அவசரக்காரர்கள் பலமிழந்துபோய்விடுகிறார்கள் ஞானியின் முன். அமதியில் எல்லாம் இருக்கிறது என்று மிக எளிமையாய்; அழகாய்; ஆழமாய் பதிகிறார் கவிஞர் பஹாரி.

எல்லாக் கலைஞர்களும் புல்லாங்குழல் வாசிப்பதில்லை. ஒவ்வொரு கலைஞரிடமும் ஒவ்வொரு கருவி. அது வறோ வறோனது.

கருவியின் வழி நமக்கு நிம்மதியை வழங்கினாலும் அவரவர்க்குரிய வலி என்பது அலாதிதான். வலியை மறத்துத் தான் இசையை வழங்குகிறார்கள். அதற்காக அவர்கள் செலவிடும் மச்சில் அவர்களுடைய வலி வெளியாகிறது என்பதை நுட்பமாக வெளிப்படுத்துகிறார் சித்திசனின் இஸ்மாயில். இதோ....

“ஒவ்வொரு கலைஞரின் வலியும்
அவனது புல்லாங்குழல் துளிகளில்
வந்து கசிகிறது”. அடுத்து ஒரு கவிதை என்கண்ணில் பட்டது.

“நிறைவேறாத காதலின்
ஞாபகம்
நல்ல கவிதை”.

இது மிக் மிக எதார்த்தமானது. நிறைவேறிய காதல் கரையேறியதா என்பது களேவியாகிற காலத்தில் வாழ்கிறோம். நிறைவேறிய காதலில் காதல் அதே ஈரப்போடும் நீள்கிறதா? என்பதெல்லாம் இப்போது களேவி. காதலித்தோர் எல்லாம் திருமணமாகி வாழ்ந்துவிட்டால் கவலையில்லை. அவை சிறந்த காதலென அடமைமொழிகொடுத்து முடித்துவிடுகிறோம். சமீப கப்பயனும் அதுவாகத்தானே இருக்கமுடியும். அவை நிறைவேறாதபோது கவிதையாகி நிலைபெறுவதை உணர்கிறோம்.

காதலுக்கு புது விளக்கம் தரும் கவிதையொன்று இத்தொகுப்பில் கிடத்தது. அது இதுதான்....

“காதலென்றால்
எது வனெபதே
காதல்”. இது சசெில் ராசநேத் திராவின கவிதை.

காதல் என்றால் என்ன? என்று கேட்டால் காதலித்துப்பார் என்று சொல்வதுபோல் இல்லாமல் கொஞ்சம் வித்தியாசமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எனக்கருதுகிறேன்.

